

[Clausager.]

som de andre har tiltaget sig selv eller faaet i Kraft af Afspærringen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen vilde hylde den Betragtning, at naar man forærer en Mand Penge til Betaling af Renterne af hans Gæld, gør man hans Erhverv og hans Bedrift rentabel. De to Ting har overhovedet intet med hinanden at gøre. Man kan give en Mand lige saa meget, det skal være, til Betaling af hans Gæld — det berører ikke i mindste Maade det Spørgsmaal, om hans Erhverv som Erhverv betragtet er en lukrativ Forretning eller en Forretning, som arbejder med Tab.

Jeg synes, det er et stift Stykke, naar Landbrugets højtærede Minister her staar op og hævder, at man ikke fra Statens Side bør tilstræbe højere Priser paa Landbrugets Produkter. Altsaa, vi skal blive ved de Priser, der nu er paa Landbrugets Produkter, der bør ikke ved Statsforanstaltninger søges tilbejbragt højere Priser. Ministeren advarer ligefrem imod at tilstræbe højere Priser. Det er Landbrugserhvervets Minister, det mest nødstedte Erhvervs Minister, som udtaler sig saaledes, jeg synes, det fortjener at understreges. For eet er dog vist alle Landmænd enige om: at bedre end at faa betalt Gæld af Staten for en kort Periode er det, at der bliver truffet Statsforanstaltninger, som øger Priserne paa deres Produkter, saaledes at Landbruget bliver en lukrativ Forretning i Stedet for at være en Underskudsforretning. Det er klart, at det kan ikke gøres, uden at det medfører syækket Købeevne eller, om man vil, øgede Byrder for Forbrugerne. Men jeg vil hævde, at Forbrugerne her i Landet i det store og hele har en lige saa stor Købeevne som i 1929, og da kunde de betale de højere Priser; saa kan de ogsaa nu betale betydelig højere Priser, uden at der begaas nogen som helst Uretfærdighed over for dem.

Landbrugsministeren (Bording): Den Fortolkning, som det ærede Medlem Hr. Holstein og det ærede Medlem Hr. Clausager giver af mine Udtalelser, er fuldkommen forkert. Jeg har aldrig sagt, at det ikke var ønskeligt og værd at tilstræbe, at Landbruget fik højere Priser for sine Varer. Det, jeg har udtalt, er, at jeg tror, Landbruget og Samfundet maa regne med, at saaledes som Priserne er i Udlandet, og

saaledes som Afsætningsforholdene er, vil det blive svært for os i den kommende Tid at opnaa højere Priser paa det, Landbruget skal sælge til Udlandet. Jeg har dernæst sagt, at da Landbruget er saadan indstillet her, at de $\frac{4}{5}$ af dets Produktion gaar til Udlandet og kun $\frac{1}{5}$ til Hjemmemarkedet, vil det være meget svært, for ikke at sige umuligt, at skaffe væsentlige Fordele for Landbruget ved at vende sig til en Forhøjelse paa det indenlandske Marked.

Jeg har ikke sagt og har heller aldrig vist, at jeg er imod, at man sætter Priserne op her i Landet. Vi har været med til det. Jeg paaviste i min første Tale paa 4 Punkter meget væsentlige Forhøjelser af Priserne paa Landbrugets Produkter paa Hjemmemarkedet. Naar Landbrugets Indtægter alligevel ligger langt under visse andre Erhvervs her i Landet, er det ikke paa Grund af de Priser, de opnaar her i Landet, men paa Grund af de Priser, som de opnaar i Udlandet, og som vi ikke kan gøre noget ved.

Hvad angaar selve Smørloven og Smørprisen, vil jeg gerne over for det ærede Medlem Hr. Holsteins Udtalelse om, at det er ikke mere end rimeligt, at Befolkningen betaler de samme Priser for Landbrugets Produkter som i 1929, sige, at hvis vi fastsætter en Pris paa Smør som i 1929, kan vi være fuldkommen overbevist om, at Forbruget vil gaa ned med 50 pCt. I 1929 var Smørforbruget her i Landet kun godt 20 Mill. kg; i 1933, da vi havde den laveste Pris paa Smør, var vi helt oppe paa omkring 35 Mill. kg. Resultatet bliver, hvis vi forhøjer Prisen i det Omfang, at Forbruget gaar ned, og saa er jeg bange for, at der sker større Skade for Landbruget ved denne Forhøjelse. Saaledes er Forholdene, og det maa man regne med.

Saa siger man: Saa luk for Margarinefabrikkerne! Man kan maaske tvinge Befolkningen til at betale de høje Priser, men vi kan ikke tvinge dem til at købe mere, end de har Raad til. Vi kan være overbevist om, at det gaar som i 1929; ja, vi kan endogsaa være forberedt paa, at Forbruget gaar længere ned; thi i 1929 stillede hele Befolkningens Indtægter sig betydelig gunstiger end i Øjeblikket. Derfor siger jeg: Det er en Politik, som er meget farlig, ikke alene for Forbrugerne, men ogsaa for Landbruget.

Saa vil jeg yderligere sige til det ærede Medlem Hr. Clausager, der for det første siger, at jeg hindrer Landbrugerne i at faa en ordentlig Pris for deres Varer herhjemme, at dette er ikke rigtigt. Det ærede Medlem siger dernæst, at jeg vil tvinge Landbrugerne